

Ο Αντίχριστος και το χρίσμα

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εικόνα του 19ου αιώνα στην Κωνσταντινούπολη

Κατά καιρούς γίνεται λόγος για την έλευση του Αντιχρίστου και το τι θα δημιουργήσει στους ανθρώπους και τον κόσμο, και μάλιστα προσδιορίζεται και ιδιαίτερο χρονικό διάστημα που θα εμφανισθή.

Πολλοί μας ερωτούν γύρω από το θέμα αυτό, αλλά οι απαντήσεις ευρίσκονται στην Αγία Γραφή και ιδιαιτέρως στις επιστολές του Ευαγγελιστού Ιωάννου, του Αποστόλου Παύλου και στην Αποκάλυψη του Ιωάννου και σε όλη την ποιμαντική της Εκκλησίας. Στην συνέχεια απλώς μερικές νύξεις θα ήθελα να κάνω κυρίως γύρω από το πως αντιμετωπίζεται αυτή η κατάσταση.

1. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Α Καθολική του επιστολή κάνει λόγο για την έλευση του Αντιχρίστου, καθώς επίσης και την ενέργεια των αντιχρίστων και μάλιστα γράφει στους Χριστιανούς ότι επίκειται αυτή η ώρα. Συγκεκριμένα γράφει: «Παιδιά, εσχάτη ώρα εστί, και καθώς ηκούσατε ότι ο αντίχριστος έρχεται, και νυν αντίχριστοι πολλοί γεγονόςαι· όθεν γινώσκομεν ότι εσχάτη ώρα εστί» (Α΄ Ιω. β , 18).

Κατά την ερμηνεία του αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου που χρησιμοποιεί κείμενα

εκκλησιαστικών συγγραφέων, εκτός από τον Αντίχριστο που θα εμφανισθή προς το τέλος του κόσμου και πλησίον της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, υπάρχουν και πολλοί αντίχριστοι, οι οποίοι ήδη ενεργούν το έργο του Αντιχρίστου και στην εποχή του και σε κάθε εποχή και «είναι πρόδρομοι και προκήρυκες του καθ' αυτό και κυρίως όντως κεκαλουμένου Αντιχρίστου». Όπως προ της ελεύσεως του Χριστού υπήρχαν Προφήτες, έτσι και προ της ελεύσεως του Αντιχρίστου θα εμφανισθούν οι πρόδρομοί του, οι ψευδοπροφήτες.

Έτσι, κατά ερμηνεία πολλών, αντίχριστοι ονομάζονται «οι δυσσεβείς αιρεσιάρχαι», οι οποίοι κρατούν και υπερασπίζονται «τα του Αντιχρίστου μιανρά δόγματα». Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στον επόμενο στίχο γράφει: «εξ ημών εξήλθον, αλλ ουκ ήσαν εξ ημών· ει γαρ ήσαν εξ ημών, μεμενήκεισαν αν μεθ ημων· αλλ ινα φανερωθώσιν ότι ουκ εισί πάντες εξ ημών» (Α΄ Ιω. β , 19). Πρόκειται για τους Χριστιανούς εκείνους που είχαν μάθει την αποκαλυπτική αλήθεια και την αγγελική πολιτεία, αλλά επειδή ήταν δουλωμένοι στις σαρκικές ηδονές, δεν μπόρεσαν να καταλάβουν «των ουρανίων αγαθών την μεγαλοπρέπεια και την ωραιότητα του νοητού Κόσμου και την μακαριότητα, και όντως άρρητον αγαλλίασιν του μέλλοντος αιώνος», κατά τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη. Οπότε επέστρεψαν στην ζωή της αποστασίας «και δεν ηθέλησαν να γένουν ερασταί αληθινοί της καθαράς εν Χριστώ πολιτείας».

Επομένως, προ της ελεύσεως του Αντιχρίστου εμφανίζονται οι πρόδρομοι του Αντιχρίστου, οι ποικίλης μορφής αιρετικοί, αλλά και οι Χριστιανοί εκείνοι που αντί να ζουν την Πολιτεία του Χριστού, με την καθαρότητα της καρδιάς και την αληθινή πίστη του νοός, ζουν με τα πάθη και τις αδυναμίες, χωρίς εσωτερική προσευχή και αληθινή πίστη στον Θεό.

2. Όμως ο Ευαγγελιστής Ιωάννης δεν αρκείται στο να ομιλή περί του Αντιχρίστου και των προδρόμων του, αλλά κάνει λόγο για το πως αντιμετωπίζονται ο Αντίχριστος και οι πρόδρομοί του. Γι' αυτό αμέσως μετά τους προηγουμένους στίχους γράφει: «και υμείς χρίσμα έχετε από του αγίου, και οίδατε πάντα» (Α΄ Ιω. β , 20). Δηλαδή, οι Χριστιανοί έχουν λάβει το χρίσμα από τον Θεό και γνωρίζουν να ξεχωρίζουν τις ενέργειες του Αντιχρίστου και των αντιχρίστων από τις ενέργειες του Χριστού και των ανθρώπων του Χριστού. Δεν πρόκειται περί αναγνώσεως βιβλίων, αλλά περί του χρίσματος το οποίο υπάρχει στην καρδιά και διδάσκει.

Και πάλι ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, ερμηνεύοντας τι είναι αυτό το χρίσμα, γράφει: «ήγουν ελάβετε την χάριν και ενέργειαν του αγίου Πνεύματος εις τας καρδιάς σας από τον άγιον των αγίων Δεσπότην Χριστόν». Και πιο κάτω αναφερόμενος πως κάποιος λαμβάνει το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος, γράφει: «την χάριν δε και ενέργειαν του αγίου Πνεύματος λαμβάνουν οι χριστιανοί δια του αγίου βαπτίσματος, και μάλιστα δια του χρίσματος του αγίου μύρου και ίσως δια τούτο χρίσμα και σφραγίς ονομάζεται η χάρις του αγίου Πνεύματος, ομωνύμως

από το χρίσμα και την σφραγίδα του αγίου Μύρου. όθεν και όταν αυτό χρίεται εις τους χριστιανούς παρά του ιερέως, επιλέγονται τα λόγια ταύτα “σφραγίς δωρεάς Πνεύματος αγίου”».

Το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος είναι η σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος που γίνεται κατά το μυστήριο του Χρίσματος, του αγίου Μύρου, κατά την ημέρα της Βαπτίσεώς μας.

Στην συνέχεια, στο ίδιο κεφάλαιο, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, αναφέρεται και πάλι στο ότι το άγιο Χρίσμα, το οποίο έχει λάβει ο Χριστιανός κατά το άγιο Βάπτισμα, του διδάσκει να διακρίνη περί της αληθείας και του ψεύδους. Γράφει: «και υμείς, το χρίσμα ο ελάβετε απ αυτο, εν υμίν μένει, και ου χρείαν έχετε ίνα τις διδάσκη υμάς, αλλ ως το αυτό χρίσμα διδάσκει υμάς περί πάντων, και αληθές εστι και ουκ έστι ψεύδος, και καθώς εδίδαξεν υμάς μενείτε εν αυτώ» (Α΄ Ιω. β, 27).

Κατά την ερμηνεία του αγίου Νικοδήμου που χρησιμοποιεί κείμενα Πατέρων και εκκλησιαστικών συγγραφέων, το χρίσμα το οποίο έχει λάβει ο άνθρωπος είναι η Χάρις του Αγίου Πνεύματος που ενοικεί στις καρδιές των Χριστιανών και με τον λόγο του Ευαγγελιστού Ιωάννου παρακινούνται οι Χριστιανοί «να μένουν αναλλοίωτοι και αμετάτρεπτοι πάντοτε εν τη του αγίου Πνεύματος γνησία αγάπη και πίστη». Και κατά την συνήθεια του αγίου Νικοδήμου γράφει: «πως και με τι τρόπον» μένει αναλλοίωτος ο άνθρωπος ως προς την δωρεάν του Αγίου Πνεύματος. Αυτό γίνεται με το να παραμένη ο άνθρωπος σταθερός στα δόγματα της θεολογίας και της ενσάρκου οικονομίας, όχι μόνον λογικά, αλλά υπαρξιακά.

Επομένως, όσοι μιλούν περί του Αντιχρίστου και των προδρόμων του θα πρέπει να αναφέρονται σε όλα τα χωρία του Ευαγγελιστού Ιωάννου και να προσδιορίζουν κυρίως τι λέγει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης για τον τρόπο αντιμετώπισεως του Αντιχρίστου και των προδρόμων του. Οι Χριστιανοί γνωρίζουν τους αληθινούς προφήτας από τους ψευδοπροφήτες και τον Χριστό από τον Αντίχριστο μόνον με την ενεργοποίηση του Χρίσματος, το οποίο έχουν λάβει από τον Θεό και ενεργείται μέσα στην καρδιά τους.

3. Για το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος, το οποίο λέγεται και σφραγίδα, κάνει λόγο και ο Απόστολος Παύλος. Συγκεκριμένα στην επιστολή του προς τους Κορινθίους γράφει: «ο δε βεβαιών ημάς συν υμίν εις Χριστόν και χρίσας ημάς Θεός, ο και σφραγισάμενος ημάς και δους τον αρραβώνα του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών» (Β΄ Κορ. α, 21-22). Εδώ σαφέστατα φαίνεται ότι ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος δίδει την βεβαίωση στους Χριστιανούς, Αυτός είναι εκείνος που μας χρίει. Η χρίση ταυτίζεται με την σφράγιση και αυτό γίνεται από τον Θεό, ο οποίος δίδει στις καρδιές μας τον αρραβώνα του Πνεύματος.

Εάν κανείς μελετήσει και άλλα παράλληλα χωρία του Αποστόλου Παύλου για το τι σημαίνει αρραβώνας του Αγίου Πνεύματος, το τι σημαίνει να ψάλη κανείς ύμνους και ωδές πνευματικές στην καρδιά του, τότε θα καταλάβη ότι αυτό το χρίσμα –

σφραγίδα είναι η νοερά - καρδιακή προσευχή που είναι έκφραση της αγάπης που αισθάνεται ο άνθρωπος προς τον Θεό.

Στον άνθρωπο εκείνον που έχει δεχθή την σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος, έχει γραφή το όνομα του Χριστού. Σ' αυτό το θέμα αναφέρεται ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Αποκάλυψή του. «Και είδον άλλον άγγελον αναβαίνοντα από ανατολής ηλίου, έχοντα σφραγίδα Θεού ζώντος, και έκραξε φωνή μεγάλη τοις τέσσαρσιν αγγέλοις, οις εδόθη αυτοίς αδικήσαι την γην και την θάλασσαν, λέγων· μη αδικήσητε την γην μήτε την θάλασσαν μήτε τα δένδρα, άχρiς ου σφραγίσωμεν τους δούλους του Θεού ημών επί των μετώπων αυτών. Και ήκουσα τον αριθμόν των εσφραγισμένων· εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες εσφραγισμένοι εκ πάσης φυλής υιών Ισραήλ» (Αποκ. ζ, 2-4). Εδώ φαίνεται σαφέστατα ότι ο άγγελος που είχε «σφραγίδα Θεού ζώντος» εσφράγισε τους δούλους του Θεού στα μέτωπά τους.

Παράλληλο χωρίο ανευρίσκεται και σε άλλα κεφάλαια της Αποκαλύψεως: «Και είδον, και ιδού το αρνίον εστηκός επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχουσαι το όνομα αυτού και το όνομα του πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών» (Αποκ. ιδ, 1). Δηλαδή, οι σεσωσμένοι που στέκονται με το Αρνίο - τον Χριστό, είχαν το όνομα του Χριστού και του Πατρός Του γεγραμμένο στα μέτωπά τους. Και όπως λέγει στην συνέχεια το κείμενο, αυτοί έψαλαν «ωδήν καινήν», ενώπιον του θρόνου του Θεού, της οποίας το περιεχόμενο μόνον αυτοί γνώριζαν. Επομένως, η σφράγιση των Χριστιανών με το όνομα του Χριστού και του Πατρός Του συνδέεται με την «ωδήν καινήν», δηλαδή την νοερά προσευχή, την οποία αγνοούν οι άνθρωποι που δεν έχουν εμπειρία αυτής της καταστάσεως.

4. Όλα αυτά σημαίνουν ότι με το μυστήριο του αγίου Χρίσματος το οποίο συνδέεται με το μυστήριο του αγίου Βαπτίσματος λάβαμε την δωρεά του Αγίου Πνεύματος μέσα στην καρδιά, δια της σφραγίσεως των μελών του σώματός μας, όταν ο Ιερέυς έλεγε «σφραγίς δωρεάς Πνεύματος Αγίου, αμήν». Αυτό το χρίσμα στην καρδιά ενεργεί ως φωτισμός νοός, ως έμπνευση, ως αγάπη προς τον Θεό, ως προσευχή, ως ελπίδα της αιωνίου ζωής, ως αρραβώνας του Πνεύματος. Η ομολογία των μαρτύρων και το μαρτύριο που ακολουθεί είναι ενεργοποίηση του αγίου Χρίσματος, δια του οποίου ορά τον Θεό, γι' αυτό και το μαρτύριο των αγίων δεν είναι υπόθεση λογικής επεξεργασίας, συναισθηματικής εξάψεως και θυμικής ενεργείας, αλλά καρπός θεοπτίας - θεώσεως.

Όμως, όταν διαπράττουμε κάποια αμαρτία, τότε το χρίσμα που βρίσκεται στο βάθος της καρδιάς ενεργοποιείται δια της μετανοίας. Δηλαδή, η μετάνοια που εκδηλώνεται ως διάθεση αλλαγής βίου, ως αγάπη προ τον Θεό και ως προσευχή, είναι ενεργοποίηση της Χάριτος του αγίου Χρίσματος. Επίσης, αυτό το χρίσμα ενεργοποιείται με την νοερά καρδιακή προσευχή, που είναι η «καινή ωδή», την οποία ψάλλουν οι αναγεννημένοι υπό του Αγίου Πνεύματος.

Όταν όμως ο άνθρωπος αρνήται τον Χριστό, εγκαταλείπει την Ορθόδοξη Εκκλησία και αποδέχεται άλλες ομολογίες - αιρέσεις και θρησκείες, τότε χάνει αυτήν την δωρεά και για να επανέλθει στην Ορθόδοξη Εκκλησία πρέπει να λάβει πάλι το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος με το μυστήριο του Χρίσματος.

Επομένως, οι Ποιμένες της Εκκλησίας δεν πρέπει να ομιλούν μόνον για τον Αντίχριστο και τους προδρόμους του, αλλά κυρίως και προ παντός θα πρέπει να βοηθούν τους Χριστιανούς να ζουν κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να ενεργοποιηθεί η Χάρη του Βαπτίσματος και του Χρίσματος, με την διαφύλαξη των εντολών του Χριστού και των δογμάτων, την ορθόδοξη βίωσή τους, την μετάνοια και την εσωτερική νοερά - καρδιακή προσευχή, διότι έτσι θα μπορέσουν να ξεχωρίσουν τις ενέργειες του Χριστού από τις ενέργειες του Αντιχρίστου. Διαφορετικά, θα συγχέουν τις άκτιστες με τις κτιστές ενέργειες και το χειρότερο θα θεωρούν ότι οι ενέργειες του Αντιχρίστου είναι ενέργειες του Χριστού η αντιστρόφως. Αυτή η διάκριση συνιστά την ορθόδοξη ποιμαντική. Και η ουσία της είναι η λεγομένη ησυχαστική παράδοση.

Όσοι αξιωθούν να χρισθή η καρδιά τους από το Άγιο Πνεύμα, ήτοι να γραφή στην καρδιά το όνομα του Αρνίου της αποκαλύψεως και του Πατρός Αυτού, θα αποφύγουν την σφραγισή τους από το θηρίο της αποκαλύψεως και τον πατέρα του, καθώς επίσης θα αποφύγουν και τους προδρόμους του.

Αυτή είναι η ουσία της ορθοδόξου ποιμαντικής που συνδέεται με την ησυχαστική παράδοση της Εκκλησίας. Γι' αυτό έχει πολύ μεγάλη σημασία η διατήρηση του ορθοδόξου μοναχισμού. Κάθε αλλοίωση του ησυχαστικού πνεύματος του ορθοδόξου μοναχισμού διευκολύνει τους προδρόμους του Αντιχρίστου να κάνουν πολύ καλά την δουλειά τους και να πλανούν τους ανθρώπους.

Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Πηγή: parembasis.gr